

– *I'm not laughing at you, I'm laughing with you.*

– *But I'm not laughing.*

Todd Solondz, «Happiness», 1998

Vi har ryddet plass og vi har ryddet denne plassen. Det er ikke rom for så veldig mye mere enn det vi bestemte oss for: noen benker i halvsirkel, noen trær bakom, og noen søppelspann i ulike farger som skiller mellom papir, matavfall og restavfall. Plenen er klippet (det er riktig nok noen brunnsvidde firkantede flekker av engangsgriller). Ved enden av plenen er det kantstein. Det er klippet helt inntil. Og så er det et busskur med en slik benk som det ikke går an å sitte på, men man kan lene seg mot. Og så er det et søppelspann i børstet aluminium som ikke skiller mellom noe. Og så er det en plakater som lyser i mørket. En gang i måneden kommer det en mann (det er alltid en mann) fra Clear Channel og bytter ut plakaten som betalte for måneden som var med den som betaler for måneden som kommer. Han har en suveren teknikk: han låser opp, drar ut glasset på skrå og trekker plakaten ned på bakken i det som synes å være en og samme bevegelse. Så snur han seg rundt, ruller ut den neste plakaten og fører den inn på noen skinner, og sekunder etter at han åpnet slamrer han glassdøren igjen, kaster forrige måneds plakater i en søppelsekk og drar avsted. Men i et kort lite øyeblikk så er det bare lys som skinner på mannen. Det finnes et lite mellomrom mellom to reklameplakater som kanskje ikke noen har betalt for, hvor plassen sier ingenting – hvor montereren ikke tjener noen annen hensikt enn å gjøre det tydelig for deg hvor mange ganger han har gjort de samme bevegelsene.

Vi ble på sett og vis enige om dette. Vi stemte ved valg. Vi lot Selvaag, Thon og Aspelin Ramm bygge ut byen. Vi lot Ruter aka Sporveis-Annonnene AS aka Kollektivtransportproduksjon AS selge de veggene som du ser på når du venter på bussen, trikken eller t-banen og de du glør mens du sitter ombord. Og denne måneden kan du vente på bussen og bli minnet om at det er veldig billig å bruke mobilen slik et mobiltelefonselskap vil at du skal bruke den om du bare var 20 år yngre, hadde dobbelt så mange venner og ikke så mye annet å gjøre enn å stadig ringe dem. Så står du der og tenker at du skulle hadde en tuss. At du står der helt alene på busstoppet. At skiltet over plakaten varsler at det er 7 minutter før neste buss. At du ikke har tenkt å ringe noen av dine venner. At du står og lytter til Stitches som spiller fra mobilen og som «put a brick in yo face». At det hadde vært fristende å tegne en bart eller skrive det som man gjerne pleide å si (høyt, eller kanskje skrive) for 20 år siden. At det skulle være mulig å hive en skiftenøkkel inn i tannhjulene eller i hvert fall en tusspenn. Noe som bremses litt opp. Noe som er litt flaut. Noe som er litt mer intimt i et rom som vi var enige skulle være sånn, men som ikke er noen av oss.

Bussen kommer. Du går ombord, setter deg ned og ser at det er ny buss som er utstyrt med USB-ladere for mobiltelefonen. Kanskje kommer denne bussen til å være ny lengre, lukte godt litt lengre, ha like rene seter litt lengre enn de som så fort ble herpet da du var 20 år yngre. At alle de kidsa som tok med en tuss etterhvert bare kan skrive med tomlene. At de er for opptatt med å bruke mobiltelefonen slik mobiltelefonselskapet vil til å rekke å skrive: «FABIAN STANG HAR LITEN STANG». Bussen stanser. Du går av. Du går forbi en bro hvorfra noen har tatt seg bryet: to påbemalte planker henger i en kjetting fra broen og dingler, halvveis mellom et lysjoeffor og et slapt skilt for en veikro. «NORGE ER ET FRITT LAND BEFOLKET AV UFRIE MENNESKER». Det er iherdig inderlig. Det er befriende umodent. Det er ikke bra, men det er bra at det fins. Du kjenner gufset av at noe som både er flaut og fint. Noen ganger blir virkelighet virkelighets-TV. Noen ganger blir pute-TV pute-virkelighet.